

כז א מיי פֿינף מאל
 ממרה אל צ סגן
 לאון ער טוועט ח"מ ס'
 רבו עניני טי:
כח ב מיי שס מאל
 א סגן פֿינף ס'
 טוועט ח"מ ס' ער ס':
כט ג מיי שס אל צ
 טוועט שס סגני:
ד ד מיי שס ס' אל צ
 טוועט שס סגני א צ:
ה ה מיי שס ס' אל צ
 ואל צ ס' סגן שס
 טוועט ח"מ ס' קהל
 סעף א צ:
ו ו מיי שס ס' אל צ
 סגן שס טוועט ח"מ
 ס' צ ענין א:
ז ז מיי שס ס' אל צ
 סגן שס טוועט ח"מ
 ס' קהל סגני:
ח ח מיי שס ופֿון אל
 א סגן שס טוועט שס
 וס' צ סעף א:
ט ט מיי שס ס' אל צ
 וס' ענין סגנות
 וצמוד משנה סגן שס
 טוועט ח"מ ס' קהל
 סעף א צ:

ו) דוקא בכליו של מקנה ולא בכליו של קונה וזו דהא מקרא יליף לקמן ואי לוי סבר אין מטבע נעשה חליפין וכן פירי היינו טעמא דבעי הנאה קבלת דבר חשוב דומיא דנעל ולא מטבע פירי:) **גאולה** זו מביירה וכן הוא אמר אלא לא יגאל ומנכר. וקשה לר"ת דלדבריה פסוק זה מוכיח בגאולה אינה מכירה אלא גרס לא יגאל דכתיב במעשר בהמה ואמרינן צ"ל כל פסולי המוקדשין (בבבא דף קכג.) דהאי לא יגאל לא ימכר הוא דאינו מוכר לא חי ולא שחוט ומפרש ר"ת בגאולה זו מכירה ולכרי יוחנן בגאולה בכסף ולכ"ל במשיכה תמורה זו חליפין של שוה בשוה דמהני לכ"ע אפי' בפירי לקיים כל דבר לרבות אינו שוה בשוה למר אף כעמטע ופירי ולמר דוקא בכלי:

נכסים שיש להם
אחריות. היום בקרקע,
 תחתיות כל אדם
 והנזנה בחברו עתים, לפי
 שקרקען ועומדן (פירוש)
 נכסמן עתים (דקדוקין פ"ב)
נכסים שאין להן
 אחריות נקנין ע"פ נכסים
 שיש להם אחריות. אם
 מזה מוטלני ע"פ שקרקע,
 ואם שוקה נזק חת שקרקע
 מוטלני עמה (ד"ה)
 מוטלני ע"פ אין נקנין כלל
 ממשלה וקרקע נקנה בכסף
 ואם מזה, אין שקרקען
 מוטלני, ומה שיש מן
 שרי הקרקע וא"י מקדן לו
 מזה מביטת מועד מוכר,
 החוק בקרקע מועד מוכר,
 נקנו מוטלני כלל ממשלה
 (ד"ה)

[א] תוס' ד"ה בכליו של מקנה כו' דהא מקרא יליף. נ"ב ר"ל משלף איש נעלו. גואל נתן לצועז. ועיין בתוס' גיטין דף לו ע"ב ד"ה משום:

אמר רבא אמר רב הונא
נתן לו מטבע ואמר לו
מכור לי פרתך באלו
הדמים קנה הפרה אע"פ
שלא משכה קנאה ויש
לו עליו אונאה כלומר
אם שוה פחות מחזיר לו
את האונאה. ורבה אמר

אֲשֶׁנְנָלָשׁ שֶׁהָ עֲגוּלוֹת כְּפֹלֶסָא
 דְּלִמְרִי לְקַמְנָא אֲסִימּוֹן פֹּלֶסָא. וְלִשְׁוֹן
 שְׂמַחָא קֵאמֵר לִיה שְׁחַדְתּוּ צִוּ:
 דְּלִמְרִי **מִי סִכְרָא.** (א) דְּלִמְרִי לִיה
 אֲנֵי שְׁעָל יְדִי מִיִּסְחָת הַכְּלִי שְׁנִקְנָה
 לוֹ בְּמִשְׁכִּירָה יִקְנֶה לוֹ הַקֶּרֶקֶע עִם
 הַכְּלִי אִם לֹא אֵלֶּא כְּחִלְפִין כְּחִלְוֹ
 אִם הוּא מוֹסֵר לוֹ חֶפֶץ אַחֵר תַּחַת
 קֶרֶקֶע וְמִהוּ מִסְרִיתוֹ הִנָּחַת קִבְּלָתוֹ
 מִמֶּנּוּ מַתַּנָּת הַכְּלִי שְׁחַדְתּוּ לְקַבֵּל
 מִמֶּנּוּ מַתַּנָּה נֹחַ לוֹ כְּחִלְוֹ וְנֹחַ
 לוֹ זֶה הַקּוּיָה מַתַּנָּה רַבָּה וְגַמֵּר נֹחַת
 וּמִקְנָה לוֹ הַקֶּרֶקֶע: גְּאֹלָה זֶה מִכִּירָה.
 שְׂמַכְר לוֹ מִכִּירָה גְּמוּרָה דְּמִיִּסָּא וְלֹא
 חִיבָל מַעֲוֹת וְצִוָּא לְהִיִּס דְּבִרִי

עשה כלום מאן דחזא
סבר משום דסבר הלכתא
כר' שמעון ולא היא אלא
משום דהוה ליה כליו של
מקובי ורנ' מהא שומעין

דלית' הלבנת כמאן דאמר בכליו של מקנה. וגרסי' טוב בנדרים פרק השותפין דסודורא קני על מנת להקנות הוא וכי כמעשה דחורון. ונתן קוניה בכלי א"פ שאין בו שוה פטורה אמר רב נחמן לא שנו אמרן ככלי אבל פטורת הוא שלף איש נשלו דאמר כלי בעינן שהוא כנעל אבל פטורת לא. ואסיקנא ככתיב האירנו במנה לאמור דמריב שעתא דאמר פטור. דכשר לאפוקי דאמר דאמר קוניה

ז"מ חליפין ומקפיד עליהן לא קנה ובא רבא ואמר כל חליפין מיקפד קפדי חמור בפרה וטלה ומשך הפרה ועדיין לא משך הטלה ולא הות משיכה גמורה גמורה כחליפין דמי שכיון שזכה זה נתחייב הלה בחליפין ובלבד שעשאוּם רב הונא דאמר מכור לי באלו קנה וכי מטבע נעשה חליפין. ופרקי' רב הונא